

Розробка нового туристичного продукту з включенням Закарпатської, Івано-Франківської областей України та румунського повіту Марамуреш дасть змогу країнам бути зацікавленими у співпраці, дозволить приносити значні доходи у економіку своїх країн, що в свою чергу буде сприяти дружній співпраці, країни зберігатимуть між собою позитивний клімат і реалізовуватимуть ціль розвивати між собою туристичну галузь.

Література

1. Франжіаллі Ф. Тенденції розвитку міжнародного туризму / Франжіаллі Франческо. – К.: КУТЕП, 2002. - 25 с.

СИСТЕМА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ НЕЛЕГАЛЬНІЙ МІГРАЦІЇ

Гулевич О.С., аспірант кафедри соціальної і гуманітарної політики
Національної академії державного управління при Президентові України

Наша країна є частиною Центральноєвропейського маршруту – одного з п'яти основних маршрутів нелегальної міграції, що ведуть з усього світу до країн Європейського Союзу, визначених експертами Центру збирання та обміну інформацією з перетинання кордонів і міграції ЄС (CIREFI).

За оцінками європейських незалежних експертів, на сьогодні цей маршрут нелегальної міграції не найбільш загрозливий для Європи, але наявність цього маршруту спричинює негативні наслідки для України. Як свідчить європейський досвід, держава має значні переваги в боротьбі з організованою злочинністю і завжди, за наявності політичної волі, виходила переможцем у подоланні криміналізації суспільних відносин. Так, суспільство принципово завжди є сильнішим злочинного співтовариства і лише недостатня організація суспільства дає змогу кримінальним структурам вільно почуватися в ньому.

Проблемам створення ефективної системи протидії нелегальній міграції в Україні приділяла увагу ряд науковців і практиків, зокрема, Ю. Бузицький, І. Березовський, А. Бабенко, С. Бритченко, О. Войцехівський, В. Іващенко, В. Коваленко, В. Кривенко, О. Кузьменко, В. Куц, О. Джужа, Ю. Кравченко, О. Малиновська, А. Мозоль, О. Надьон, А. Черняк, С. Чехович, Т. Назарова, В. Новік, С. Пирожков, О. Піскун, І. Прибиткова, С. Ратушний, Ю. Римаренко, В. Трощинський, В. Шаповал, В. Шакун, М. Шульга та ін.

Однак, незважаючи на загальний підвищений інтерес до міграційних процесів, для вітчизняної науки публічного управління розв'язання цієї проблеми є новим напрямом наукових досліджень, особливо в аспекті формування нової системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції як інструменту подолання міграційної кризи в Україні. Підкреслимо, що система публічного управління – складне поняття, зміст якого охоплює такі складові елементи: – суб'єкти управління, тобто органи публічної влади; – об'єкти управління, тобто сфери та галузі суспільного життя, що перебувають під організуючим впливом держави; – управлінська діяльність (процес), тобто

певного роду суспільні відносини, через які реалізуються численні прямі та зворотні зв'язки між суб'єктами й об'єктами управління. В умовах складної міграційної ситуації, зокрема вимушеного внутрішнього переміщення населення України із тимчасово окупованих територій та зони проведення антитерористичної операції вимагають докорінного перегляду підходів до публічного управління міграційними процесами та розробки ефективних інструментів його реалізації, зокрема необхідно проаналізувати теоретичні підходи до визначення поняття системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції [2].

Формування нової системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції – складний процес, який здійснюється у гармонії з міжнародно-правовими та загальноєвропейськими стандартами протидії нелегальній міграції, боротьби з організованою злочинністю, пов'язаною з нелегальною міграцією, а також зі стандартами забезпечення державної безпеки та громадського порядку, захисту національного ринку трудових ресурсів [1]. Як і будь-яке соціально-правове утворення, система публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції має свою мету, завдання та функції і реалізує завдання властивими тільки їй методами й інструментами та засобами з дотриманням визначених принципів, тобто використовує певні організаційно-правові й функціональні механізми. Цю систему складають загрози та небезпеки, національні інтереси, цінності та потреби (об'єкти), державні і недержавні суб'єкти протидії нелегальній міграції. Метою системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції є запобігання виникненню неконтрольованих міграційних процесів та ліквідація їхніх наслідків, боротьба зі злочинністю, пов'язаною з нелегальною міграцією, сприяння добровільному поверненню нелегальних мігрантів до держав їхнього походження у співробітництві з міжнародними та громадськими організаціями, що працюють у сфері міграції.

У зв'язку з тим, що розкриття завдань системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції за всіма згаданими вище критеріями, спинимось лише на її основних стратегічних завданнях, якими зокрема є: – захист конституційних прав, свобод та інтересів громадян України; – реформування державної міграційної політики щодо протидії нелегальній міграції; – моніторинг міграційної кризи в ЄС (спостереження, оцінка і прогнозування) та стану протидії нелегальній міграції у зв'язку з впливом загроз та небезпек як зсередини, так і ззовні країни; – удосконалення діяльності центральних органів виконавчої влади з виконання завдань щодо протидії нелегальній міграції на державному рівні (МВСУ, ДМСУ, СБУ, ДПСУ); – ведення активної оперативно-розшукової діяльності з метою забезпечення протидії нелегальній міграції через здобуття необхідної інформації для відпрацювання стратегічних, тактичних і оперативних рішень для управління протидією та вироблення механізмів їх реалізації; – виявлення, попередження та припинення можливої протиправної та іншої негативної діяльності суб'єктів системи забезпечення протидії нелегальній міграції зсередини системи їй на шкоду; – перекриття найбільш небезпечних

каналів міграції в Україну шляхом удосконалення візової політики та якості прикордонного контролю, припинення в'їзду до країни нелегальних мігрантів на ділянці кордону з Росією, Білорусією, Молдовою; – викриття на території України злочинних угруповань, які займаються організацією переправлення нелегальних мігрантів, виготовленням та забезпеченням їх підробленими документами; – визначення порядку надання транспортних послуг громадянам із країн походження найбільшої кількості нелегальних мігрантів; – створення єдиної автоматизованої системи інформаційного забезпечення правоохоронних органів у боротьбі з нелегальною міграцією; – створення дійового механізму видворення нелегальних мігрантів до місць їхнього постійного проживання або до країн, звідки вони прибули; – організація громадського контролю за функціонуванням системи протидії нелегальній міграції; – розробка (уточнення) концепції, доктрини, стратегії, інших керівних документів, у тому числі науково обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо протидії нелегальній міграції; – локалізація, деескалація та врегулювання конфліктів (кризових ситуацій) у різних сферах життєдіяльності суспільства і держави, які можуть справляти вплив на появу та розвиток неконтрольованих міграційних процесів, а також ліквідація їхніх наслідків; – у житті політико-дипломатичних заходів спільно з міжнародними організаціями щодо забезпечення міжнародної та національної протидії нелегальній міграції; – комплексний моніторинг факторів, які справляють вплив на національну безпеку та є причиною неконтрольованих міграційних процесів, у тому числі виявлення, прогнозування та оцінка загроз і можливостей у контексті реалізації національних інтересів; – контроль (президентський, урядовий, парламентський, громадський, міжнародний) за вжиттям заходів із протидії нелегальній міграції, оцінка результативності дій та витрат на проведення цих заходів [1].

Таким чином, можна сформулювати функції системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції в Україні, до яких належать: – прогнозування та виявлення загроз і небезпек виникненню неконтрольованих міграційних процесів, що можуть стати причиною явища нелегальної міграції; – контроль над нелегальною міграцією; – розробка і вжиття комплексу оперативних, тактичних та стратегічних заходів щодо управління загрозами і небезпеками у цій сфері; – створення та підтримання у готовності сил щодо протидії нелегальній міграції; – участь у забезпеченні всезагальної і регіональної протидії нелегальній міграції відповідно до міжнародних договорів, ратифікованих Україною [3].

Підсумовуючи вищенаведене зазначимо, що важливою умовою реалізації основних функцій системи публічного управління у сфері протидії нелегальній міграції є обґрунтоване розмежування повноважень основних суб'єктів системи, їх взаємодія в процесі протидії нелегальній міграції. Головним завданням суб'єктів у сфері протидії нелегальній міграції є управління ризиками та загрозами у цій сфері. Виконання цього завдання забезпечує функціонування економічних, політичних, правових, соціальних, безпекових, організаційних, дипломатичних та інших механізмів, що створюють систему публічного управління у сфері протидії

нелегальній міграції. Наголошуємо, що державна міграційна політика України має бути спрямована не лише на забезпечення національної безпеки та прозорості державних кордонів, регулювання потоків нелегальних мігрантів та боротьбу з ними, роботу із українськими емігрантами, вона також має відповідати принципам сучасного демократичного суспільства, а саме – захисту та дотримання прав людини.

Список джерел

1. Відлер О. М. Поняття та сутність публічного управління міграційними процесами у сфері протидії нелегальній міграції [Електронний ресурс] / О. М. Відлер // Держ. упр.: удосконалення та розвиток. – 2014. – № 12. – Режим доступу до журн.: [www/dy.nauka.com.ua](http://www.dy.nauka.com.ua)
2. Завадська П. Ласкаво не просимо: біженці розсварили Європу [Електронний ресурс] / П. Завадська – Режим доступу: <http://iac.org.ua/laskavo-ne-prosimo-bizhentsi-rozsvarili-yevropu>.
3. Захарченко Л. М. Запобігання нелегальній міграції в Україні / Л. М. Захарченко // Публічне адміністрування в сфері внутрішніх справ : матеріали круглого столу, 24 квіт. 2013 р. – К. : Нац. акад. внутр. справ. – 2013. С. 37–40.

ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ЕФЕКТИВНІСТЬ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Давидова О.Ю., канд. тех. н., професор

Харківський державний університет харчування та торгівлі, м. Харків, Україна

Процес і організація прийняття рішень – це багатогранний напрям роботи керівництва підприємства готельно-ресторанного господарства. Керівництву необхідно уважно та ретельно ставитися до приймання рішень та вміти впливати на їх перебіг за різних обставин.

Результативність та ефективність управлінських рішень свідчить про здатність керівництва підприємства готельно-ресторанного господарства виконувати прямі обов'язки спрямовувати організацію на досягнення головної місії – отримання прибутку та задоволення потреб і очікувань споживачів. Від компетентності керівництва та спроможності стратегічно мислити залежить якість прийнятих рішень та, тим самим, перспективи діяльності й конкурентоспроможність закладу на ринку послуг.

Об'єктивні управлінські рішення можуть бути ефективними, якщо вони приймаються керівництвом на підставі аналізування даних та використання достовірної та повної інформації в комплексі з інтуїцією, кон'юктурою, минулим досвідом, припущеннями тощо. Такий комплексний підхід до прийняття управлінських рішень потребує від керівника закладу готельно-ресторанного господарства виконання вимірювань та збирання вірогідних і точних даних, що належать до завдання. Зокрема, необхідно розуміти цінності, знати та застосувати